

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 15/07/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 946

“TRANH GIÀNH ĐỂ LÀM GÌ!”

Người xưa nói: *“Không tranh với người, không mong cầu ở đời”*. Họ có tâm trạng thư thái như vậy vì họ biết đạo lý: *“Quân tử vui làm quân tử, dù oan uổng thì tiểu nhân vẫn phải làm tiểu nhân”*. Người xưa hiểu đạo lý này nên họ không cần phải tranh giành, đấu tranh. Thế gian ngày nay cũng có người than rằng: *“Tham cho nhiều để làm gì!”*.

Nhà Phật có câu: *“Vạn ban tương bất khứ, duy hữu nghiệp tùy thân”*. Khi chúng ta mất đi, chúng ta không mang theo được bất cứ thứ gì. Chúng ta chỉ mang theo nghiệp, nghiệp có nghiệp thiện và nghiệp ác. Chúng ta biết điều này nhưng chưa thật sự tin nên chúng ta vẫn muốn tranh giành.

Những gì chúng ta thọ hưởng hay những đãi ngộ tốt, đãi ngộ xấu chúng ta nhận được đều là do trong mạng chúng ta có. Chúng ta cố gắng cưỡng cầu, tranh giành, mưu tính thiệt hơn là chúng ta làm sai. Trong mạng chúng ta có nhưng chúng ta lại muốn dùng thủ đoạn để có được nhanh hơn vậy thì chúng ta đã làm tổn giảm đi cái chúng ta vốn có. Thí dụ trong mạng chúng ta có 1.000.000đ nhưng chúng ta không dùng cách hợp tình, hợp lý, hợp pháp mà chúng ta dùng thủ đoạn để có được vậy thì chúng ta chỉ còn 500.000đ. Chúng ta đã bị tổn giảm 500.000đ. Hòa Thượng nói: *“Khi chúng ta dùng hành động không hợp pháp để có được tiền tài, địa vị thì tiền tài, địa vị đó đã bị tổn giảm đi một nửa. Nếu chúng ta tiếp tục làm những việc phi pháp thì tiền tài, địa vị lại giảm tiếp đi một nửa của một nửa. Chúng ta tiếp tục làm sai thì tiền tài, địa vị lại giảm đi một nửa của cái còn lại”*.

Hòa Thượng nói ra một cách tự tại: *“Chúng ta tranh để làm gì?”*. Ngài biết rõ thiện ác, báo ứng không hề sai lệch một mảy may. Chúng ta tưởng rằng trong vòm trời rộng lớn này thì nhân quả sẽ có nhiều sai sót. Nhưng nhân quả rất rõ ràng, dù nhỏ như một hạt bụi cũng không sót lọt.

Hòa Thượng nói: *“Tất cả đều do phước báu trong vận mạng quyết định. Con người không thể cưỡng cầu để có được bất cứ điều gì. Nếu như bạn có thể thấu hiểu được câu nói này thì khi bạn ở thế gian bạn sẽ không tranh, không cầu vì có tranh giành, cầu mong cũng chỉ là oan uổng, không cần thiết! Nếu bạn dùng tâm nhân từ, mỗi niệm vì chúng sanh khổ nạn mà lo nghĩ, mỗi lúc đều nghĩ đến việc làm sao giúp đỡ chúng sanh đau khổ thì trong mạng của bạn mọi thứ đang có một thì tự nhiên có hai, thậm chí có ba, có bốn”*. Vì những thứ bạn có được không phải để bạn thọ hưởng mà để giúp chúng sanh. Tâm

rộng lớn, tâm muốn cứu giúp chúng sanh đã chiêu cảm phước báu. Nếu chúng ta hiểu được đạo lý này thì chúng ta không cần phải tranh. Chúng ta sẽ tích cực mở rộng tâm lượng làm những việc lợi ích chúng sanh.

Người xưa nói: *“Đời sống của chúng ta là do vận mạng quyết định”*. Vận mạng của chúng ta không phải do ai định sẵn mà là do phước ở trong vận mạng quyết định vậy thì chúng ta chỉ cần tích cực tạo phước. Chúng ta tích cực tạo phước thì phước sẽ an bài tất cả, phước sẽ dàn trải để đời sống của chúng ta được tốt nhất. Người thế gian không hiểu vì sao mọi việc diễn biến tốt như vậy, họ thấy rất *“vi diệu”*, vì việc đó diễn ra ngoài sức tưởng tượng của họ.

Người hiểu được đạo lý này sẽ không còn tâm mong cầu, tranh giành, đấu đá. Người ta tranh thì mình nhường, người ta tranh nữa thì ta lại nhường, người ta tranh nữa ta lại tiếp tục nhường vì ta hiểu được không mất đi chỗ nào. Chúng ta biết được rõ ràng nếu trong mạng không có thì có tranh cũng không thể lấy được.

Người xưa nói: *“Trong mạng của chúng ta có tài khó thì tài khó đó họ mới sử dụng được. Trong mạng của chúng ta có quan vị ở mức độ nào thì chúng ta ngồi được quan vị ở mức độ đó”*. Nếu trong mạng chúng ta không có quan vị ở mức độ đó nhưng chúng ta cố tranh, cưỡng cầu thì tai ương sẽ đến. Người xưa hiểu rõ được đạo lý này nên họ thông dong, tự tại. Người ngày nay đa phần không hiểu đạo lý này. Chúng ta không hiểu là vì chúng ta không được học, không được tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền, của Phật Bồ Tát. Có người mở đài để nghe Phật pháp nhưng chỉ để Quý Thần nghe, còn bản thân họ tâm ý qua loa, loạn động, nghe không tập trung nên họ không hiểu gì.

Hòa Thượng nói: ***“Bạn không hiểu, không an với bốn phận, không an với cái vốn có. Trong mạng của bạn là giàu có nhưng bạn vẫn muốn làm những việc không chánh đáng, làm những việc tổn người lợi mình để được giàu sang hơn. Quả nhiên bạn cũng có được, nhưng cái đó vốn dĩ đã có sẵn trong mạng. Vậy chúng ta nghĩ xem việc này có oan uổng không!”***. *“Không an với bốn phận”* có nghĩa là chúng ta cố cưỡng cầu, thay vì chúng ta chỉ có như vậy nhưng chúng ta muốn có nhiều hơn. Chúng ta không muốn ở một căn nhà nhỏ mà chúng ta muốn ở biệt thự, chúng ta cố gắng cưỡng cầu nên tai ương đến. Thế gian có những người tự nhiên được thừa kế tài sản lớn. Đó là trong mạng có thì nhất định có. Có những người chắc chắn có trong tay rồi nhưng đến sau cùng vẫn không có.

Những thứ có sẵn trong mạng thay vì nó tự đến thì chúng ta nóng vội dùng thủ đoạn bất chánh để có vậy thì chúng ta tạo tội, phạm pháp, tổn đi phước mạng của chúng ta. Cho nên Hòa Thượng nói: ***“Bạn nghĩ xem có phải chúng ta làm một việc oan uổng không!”***.

Người xưa nói: *“Người sống nhờ phước”*. Vậy thì chúng ta tích cực tu tạo phước điền. Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta phải luôn dùng tâm nhân từ, tâm yêu thương rộng lớn, mỗi niệm vì chúng sanh khổ nạn mà lo nghĩ, từng giây từng phút đều nghĩ cách để giúp đỡ người khác”***. Chúng ta chỉ cần nghĩ đến việc giúp ích cho chúng sanh chứ không cần nghĩ đến việc chúng sanh phải giúp mình. Chúng ta không dùng

thủ đoạn bất thiện để tranh giành. Chúng ta muốn có ô tô thì sẽ có ô-tô, có nhà thì sẽ có nhà những thứ này sẽ tự đến nếu trong phước mạng của chúng ta có. Nếu chúng ta bỏ cả cuộc đời để tranh đấu thì chúng ta cũng chỉ mua được ô-tô, nhà, mà chúng ta còn tạo tội. Chúng ta phát tâm vì chúng sanh phục vụ, dùng lòng nhân từ, vì tâm yêu thương rộng lớn để giúp chúng sanh đau khổ. Thay vì dùng thời gian đó để đi tranh đấu, làm những thủ đoạn phi pháp để có được thì chúng ta chỉ làm những việc lợi ích chúng sanh. Thì tự nhiên chúng ta có nhà ở, có xe đi. Thế gian này rất nhiều người làm những việc oan uổng như vậy.

Mấy chục năm trước khi còn trẻ tôi cũng kiếm được rất nhiều tiền nhưng tôi làm nhiều việc không chánh đáng nên tiền cũng đi hết. Khi tôi bắt đầu dịch Kinh thì tôi dần dần ngộ ra đạo lý này. Từ đó tôi dành hết thời gian để làm những việc lợi ích chúng sanh. Khi đó ngôi nhà tôi đang ở tự nhiên bị nước ngập, nhà xuống cấp không ở được nữa. Đó cũng là cơ duyên để tôi chuyển ra ngôi nhà mới. Điều đặc biệt là căn nhà mới không phải được tặng, được cho, không phải vay mượn tiền. Tôi không phải bận tâm lo nghĩ, lo gom góp tiền, dùng thủ đoạn này thủ đoạn kia có được. Vậy thì rõ ràng tất cả đều là do phước ở trong mạng. Chúng ta chỉ cần tạo phước. Chúng ta không cần phải đi tranh giành, làm những thủ đoạn bất chánh, làm những việc phi pháp để tổn giảm đi phước mạng vốn có của chính mình.

Hòa Thượng nói: **“*Bạn có tâm tốt, làm việc tốt thì giống như bạn buôn bán mà công việc buôn bán này mang lại cho bạn rất nhiều lợi nhuận. Nhưng nếu tâm bạn không tốt, việc làm của bạn không tốt vậy thì công việc buôn bán của bạn lỗ vốn*”**. “Lỗ vốn” là lỗ phước trong vận mạng của chính mình, phước báu bị trừ bớt. Thay vì chúng ta có 1.000.000đ mà chúng ta dùng những thủ đoạn phi pháp thì nó bị tổn giảm phân nửa. Nếu chúng ta tiếp tục làm những việc bất chánh, phi pháp thì lại giảm đi một nửa của phần còn lại. Hiểu được đạo lý này thì chúng ta không cần phải tranh giành nữa. Hòa Thượng nói: **“*Chúng ta tranh để làm gì!*”**. Trong mạng chúng ta có thì chúng ta sẽ có. Trong vận mạng chúng ta là **“*quân tử*”** thì chúng ta vui làm **“*quân tử*”**. Trong vận mạng chúng ta là **“*tiểu nhân*”** thì chúng ta oan ức vẫn phải làm **“*tiểu nhân*”**.

Hòa Thượng nói: **“*Người thế gian không biết nên họ vẫn dùng thủ đoạn bất chánh để làm những việc tổn người lợi mình, hi vọng mình có được tiền của, địa vị lớn hơn. Thì quả nhiên họ cũng có được nhưng họ không biết rằng vốn dĩ cái đó trong mạng có. Nếu như bạn không dùng những thủ đoạn này, bạn không lừa gạt chúng sanh thì bạn vẫn là có được mà. Tại sao chúng ta phải làm những việc oan uổng như vậy!*”**.

Hòa Thượng nói: **“*Chúng ta không biết an với bản phận. Chúng ta dùng những thủ đoạn bất chánh, thủ đoạn phi pháp đạt được những lợi ích cho chính mình, đạt được danh lợi cho chính mình thì chúng ta chỉ là tiểu nhân*”**. Chúng ta đạt được danh lợi nhưng chúng ta đã tạo ra vô số tội nghiệp. Tiền tài, danh lợi có sẵn trong mạng nhưng chúng ta lại đạt được bằng cách tạo nghiệp vậy thì đúng là oan uổng! Đạo lý này tưởng chừng dễ hiểu nhưng không dễ hiểu. Chúng ta ngày ngày phạm phải. Trong tâm chúng ta luôn muốn tranh giành, muốn đấu tranh để có được.

Tôi đã sống hơn nửa đời người nên tôi cũng cảm nhận được rất nhiều điều. Tôi cũng muốn nói ra để mọi người hiểu nhưng tôi nói ra nhiều người cũng không hiểu. Vì họ đã tranh giành cả đời mà còn chưa có vậy thì làm sao họ có thể với người không tranh, với đời không mong cầu.

Có một người bạn cũ đã đến thăm tôi ba lần. Lần nào anh đến tôi cũng tặng rất nhiều sách và quà. Anh rất ngạc nhiên. Anh nghĩ tôi tặng quà nhiều như vậy thì tôi sẽ không có tiền sống. Anh bán hàng ở ngoài chợ khi người ta đưa tiền thì anh mới đưa đồ. Tôi nói: *“Anh không nhìn thấy tôi sống tốt hay sao? Nếu anh ghé lần thứ 4, 5, 6 và mãi mãi về sau đều có quà tặng”*. Cả cuộc đời của họ phải tranh đấu, từng ý niệm đều phải cạnh tranh với cuộc đời nên họ không hiểu được đạo lý này. Ở thế gian người không hiểu đạo lý này nhiều đến vô số. Họ sợ sau này họ già đi họ không còn sức lao động thì họ sẽ đói. Tôi nói: *“Anh cứ yên tâm sống tốt, sống hết lòng vì người khác. Anh làm anh vẫn lấy tiền nhưng anh làm tốt hơn cho người thì phần dư ra của công nhật sẽ tạo thành phước báu”*.

Hôm trước tôi nói với một người thợ thân thiết là sắp tới khi tôi về Đà Lạt, tôi muốn mời hai vợ chồng anh và các con một kỳ nghỉ 10 ngày tại đó. Họ rất ngạc nhiên. Thay vì chúng ta tranh giành để có tiền dẫn cả gia đình đi chơi thì chúng ta chỉ cần làm tốt hơn công nhật của mình thì tự khắc có phước dư ra. Đạo lý này ít người hiểu được vì trong tâm cứ sợ được sợ mất, sợ lời sợ lỗ, sợ hơn sợ thua nên họ luôn tranh giành, đấu tranh. Từ khi còn nhỏ họ đã phải tranh giành, mưu lợi mới có được. Một ngày mọi người hãy buông hết tâm tranh giành, mưu lợi thì sẽ thấy tâm mình rất an. Mọi việc trong gia đình chúng ta gần như có một sự an bài đến tốt nhất.

Con gái tôi lấy chồng nước ngoài. Hàng ngày hai vợ chồng con gái tôi nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh. Tôi rất ngạc nhiên vì con gái mình nói được tiếng Anh. Bây giờ hai vợ chồng con gái tôi sống rất vui vẻ. Tôi hoàn toàn không có sự sắp xếp ở trong tâm về hôn nhân của con. Đó chính là do phước trong mạng chúng ta đã định đặt. Ông chủ của con rể tôi cũng phát tâm cho hai vợ chồng mượn một chung cư để ở. Trước khi hai vợ chồng dọn đến, ông cũng gọi thợ đến tân trang lại căn nhà. Con gái tôi ở nước ngoài được Cha Mẹ chồng thương yêu như con gái ruột. Mọi người đều mong muốn con gái có được người chồng tốt, được cha mẹ chồng thương yêu.

Có người cố gắng chứng minh gia đình mình giàu sang để con mình có thể chọn được người chồng tốt. Họ không biết rằng đó là do phước báu trong mạng an bài. Thay vì chúng ta tranh giành với người thì chúng ta vì người mà lo nghĩ. Khi chúng ta vì người mà lo nghĩ thì cũng sẽ có người khác vì chúng ta mà lo nghĩ.

Bài học hôm nay Hòa Thượng dạy chúng ta không phải tranh đấu, tranh giành vì tất cả đều do phước mạng của mình. Tại sao chúng ta không tạo phước mà phải đi tranh giành, dùng những thủ đoạn bất chánh để tổn giảm đi phước trong mạng của chúng ta! Hòa Thượng nói: ***“Các vị nhất định phải nên biết, khởi tâm động niệm, tất cả hành động tạo tác hàng ngày của chúng ta đều làm tăng, giảm, cộng và trừ đi***

phước báu trong mạng của chúng ta. Cái thiện và cái ác nhỏ thì phước báu tăng và giảm ít. Thiện ác lớn thì phước báu cộng và trừ đi rất mạnh mẽ". Thí dụ chúng ta làm việc ác nhỏ thì giảm đi phước báu ít, chúng ta làm việc thiện nhỏ thì phước báu tăng ít. Nếu chúng ta làm việc ác lớn thì phước báu sẽ bị trừ đi rất lớn.

Hòa Thượng nói: *"Nếu người người đều hiểu được đạo lý này, thì quân tử vui làm quân tử có oan uổng làm tiểu nhân thì vẫn làm. Họ sẽ không cần phải tranh giành"*. Chúng ta không cần phải tranh giành. Con người đạt đến vô tranh thì con người sẽ rất tự tại. Chúng ta học Phật chúng ta tu hành để đạt được cảnh giới vô tranh, không tranh với người, không cầu với đời.

Hòa Thượng nói: *"Chúng ta đến thế gian là để vì người khác hi sinh phụng hiến"*. Chúng ta đến thế gian để hy sinh phụng hiến khi chúng ta làm được điều đó thì phước báu trong vận mạng sẽ tự an bài cho chúng ta. Chúng ta chỉ *"hơi hiểu"* chứ không hoàn toàn hiểu đạo lý này vì chúng ta chưa được sống trong cảnh giới đó. Nếu chúng ta muốn hiểu thì chúng ta phải thật làm như Hòa Thượng dạy. Chúng ta tranh giành để làm gì! Cả đời chúng ta tranh giành cũng chỉ để có xe, có nhà nhưng khi làm những việc trái đạo lý thì chúng ta phải gánh lấy nhân quả. Như vậy thì thật oan uổng! Rất nhiều người không hiểu đạo lý này nên họ đi làm những việc oan uổng. Rất ít người hiểu được đạo lý này để không tranh với người, không cầu với đời.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!